

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z jeho předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Vladimíra Doležala a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci žalobkyně: **Správa pohledávek OKD, a.s.**, se sídlem Stonavská 2179, Karviná, zastoupená JUDr. Vladimírem Jírouskem, advokátem se sídlem Preslova 9, Ostrava, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 4, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 22 A 8/2015 - 42,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 22 A 8/2015 - 42, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2014, č. j. SBS 28266/2014/ČBÚ-21, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 21 456 Kč k rukám jejího zástupce advokáta JUDr. Vladimíra Jírouska do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 11. 2014, č. j. SBS 28266/2014/ČBÚ-21, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 7. 2014, č. j. SBS/16181/2014/OBÚ-05/23/68/Ing.Mr. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím žalobkyni uložil pokutu 1 milion Kč za spáchání správního deliktu podle § 44a odst. 2 písm. d) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „ZHČ“), a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Oba správní orgány shledaly, že žalobkyně jakožto

zaměstnavatel nezohlednila v provozní dokumentaci ze dne 14. 7. 2008 o pracovním postupu pro výměnu těžních lan u těžního zařízení ve vzdušné jámě *Mír 4*, severní oddělení, možná rizika vyplývající z vypracovaných a platných pracovních postupů pro prohlížitele a údržbáře těžních zařízení a jam, vydaných žalobkyní dne 28. 1. 2005 k plnění požadavků vyhlášky č. 415/2003 Sb., kterou se stanoví podmínky k zajištění bezpečnosti a ochrany při práci a bezpečnosti provozu při svislé dopravě a chůzi. Následkem tohoto jednání žalobkyně byl smrtelný pracovní úraz zaměstnance žalobkyně *D. C.* (pro posouzení věci není nezbytné uvádět celé jméno a příjmení zaměstnance – pozn. NSS), k němuž došlo dne 5. 4. 2014 *nad oblubní – pracovní plošně +5 m* při výměně těžních lan skipové dopravní nádoby jámy *Mír 4 oddělení Sever na Dole Darkov*, závodě žalobkyně. V rozporu s § 6 odst. 2 ZHC tak žalobkyně neučinila podle § 44a odst. 2 písm. d) téhož zákona včas preventivní nebo zajišťovací opatření, jakož i neodstranila nebezpečný stav a neučinila ani opatření v rámci havarijní prevence, čímž se dopustila pokutou sankcionovaného správního deliktu.

[2] Krajský soud v Ostravě (dál jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 26. 9. 2018, č. j. 22 A 8/2015 – 42, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. SBS 28266/2014/ČBÚ-21. Před krajským soudem žalobkyně namítala, že předmětný skutek, který měl být správním deliktem, nebyl dostatečně specifikován ve výroku, ani v odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, ale ani v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 9. 6. 2014. Výroky rozhodnutí obsahovaly jen výčet ustanovení, týkajících se právní kvalifikace správního deliktu, nikoli již popis skutku, kterého se měla žalobkyně dopustit s uvedením místa, času a způsobu spáchání, aby nemohl být tento skutek zaměněn s jiným. Namítala také zmatečné odůvodnění uložené sankce za správní delikt. Správní orgán totiž uvedl, že pokuta byla uložena při samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, ačkoli její výše odpovídala horní hranici sazby. Z rozhodnutí správního orgánu tedy nebyla zřejmá jeho vůle při uložení sankce. Žalobkyně dále napadala nedostatečné odůvodnění příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem vytýkaného skutku. Závěry totiž byly činěny v návaznosti na nejednoznačné a rozporuplné výsledky provedeného šetření příčin smrtelného úrazu poškozeného. Nakonec žalobkyně nesouhlasila se závěrem, že porušila § 101 odst. 1 zákoníku práce, tím, že měla předvídat rizika možného ohrožení života a zdraví zaměstnanců, neboť prevenční povinnost nelze generalizovat ve vztahu k nepravděpodobné události.

[3] Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku zhodnotil, že skutek byl podrobně popsán ve výroku i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak ohledně jednání žalobkyně, tak ohledně jeho následku. Stejně tak učinil i žalovaný v prvním odstavci odůvodnění svého rozhodnutí. V oznámení o zahájení správního řízení bylo také dostatečně specifikováno posuzované jednání žalobkyně tak, aby byla zachována totožnost skutku ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, a v souladu se závěry vyjádřenými mj. v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. Tzn 12/94. V této souvislosti krajský soud poukázal na to, že žalobkyně neuvedla, v čem spatřuje zkrácení svých práv, když od počátku byla seznámena se všemi okolnostmi případu a mohla využít práva na procesní obranu. Správné odůvodnění výše sankce pak vyplynulo z rozhodnutí žalovaného, který vysvětlil, že správní orgán prvního stupně využil maximální zákonem připuštěné výše pokuty, což bylo zřejmé z výčtu důvodů, kterými při tom byl veden. Přitom krajský soud poukázal na to, že správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek. Žalovaný, jakožto odvolací orgán, měl tedy možnost napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně i vady prvostupňového rozhodnutí. Ohledně tvrzeného nedostatku příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem krajský soud uzavřel, že ze spisového materiálu správního orgánu je zřejmé porušení právních předpisů o bezpečnosti provozu a bezpečnosti a ochrany zdraví

pokračování

při práci žalobkyní. Proto odpovídá za následky takového porušení. Nesprávný postup žalobkyně lze podle krajského soudu spatřovat v tom, že v době výměny těžních lan na těžním zařízení Mír 4 Sever provozovala těžbu na sousedním těžním zařízení Mír 4 Jih a nezajistila vybudování vhodného ochranného zařízení nad pracovištěm poškozeného. Z šetření správního orgánu navíc vyplynulo, že následnou kontrolou těžního zařízení v jámě byl vyloučen pád části výstroje na poškozeného, avšak nebyl vyloučen pád nálepu těživa. Ze spisového materiálu dále jednoznačně vyplývá, že smrt poškozeného *D. C.* byla způsobena pádem hmoty. Nálepy těživa nad místem události jsou patrné i z fotodokumentace pořízené dva dny po události. Sama žalobkyně ve svém odvolání proti rozhodnutí žalovaného nijak nezpochybovala příčinu smrti poškozeného a ani před soudem nepředestřela žádnou rozumnou alternativu k příčině smrtelného úrazu. Krajský soud proto nepovažoval za účelné, aby byla přesná příčina smrti poškozeného zkoumána znalecky, nebo aby byl předložen pitevní protokol, jelikož zde byla žalobkyně sankcionována za nezohlednění možného rizika v pracovním postupu, které bylo prokázáno, čímž došlo k nejzávažnějšímu následku v podobě úmrtí člověka. Poslední žalobní námitce krajský soud nepřisvědčil s tím, že žalobkyně jako provozovatelka těžního zařízení, byla povinna vyhledávat bezpečnostní rizika a minimalizovat ohrožení bezpečnosti a zdraví svých zaměstnanců. Přitom nebylo možné spoléhat na to, že v uplynulých letech nedošlo k pádu předmětů či nálepů, nebo že pravděpodobnost výskytu nebezpečné události spočívající v pádu nálepů byla nízká. Pozdější zjištění dalšího nálepu bylo dokladem, že pravděpodobnost jeho vzniku nebyla vyloučena. Žalobkyně přesto připustila, aby byly prováděny činnosti, které nakonec vedly ke smrtelnému pracovnímu úrazu poškozeného *D. C.* Nedostatečným způsobem tedy vyhodnotila nebezpečí, plynoucí z provozu těžby na sousedním těžním zařízení a neučinila opatření k prevenci mimořádných událostí zohledněním rizik v pracovním postupu pro výměnu těžních lan u těžního zařízení.

[4] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně včasnou kasační stížností, ve které vytýkala krajskému soudu nesprávné právní posouzení prvních tří uvedených žalobních důvodů, respektive to, že pro vytýkané vady řízení před správním orgánem mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno. Jednalo se tedy o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Dále žalobkyně namítala, že krajský soud sám nepřezkoumatelným způsobem konstruoval jednání žalobkyně, které jí bylo kladeno za vinu, což zakládá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[5] Žalobkyně předně trvala na tom, že rozhodnutí správního orgánu neobsahuje ve výroku specifikaci skutku, který byl hodnocen jako správní delikt, respektive *postrádá vymezení konkrétního jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu*. Zcela nelogicky pak podle žalobkyně z výroku rozhodnutí správního orgánu vyznívá, že v důsledku nezohlednění možného rizika vyplývajícího z vypracovaných a platných pracovních postupů pro prohlížitele a údržbáře těžních zařízení jam, došlo ke smrtelnému zranění *D. C.* V rozhodnutí trestního charakteru je přitom nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě uvedením i jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. To je důležité nejen pro vědomí pachatele o tom, za jaké jednání je sankcionován, ale slouží i pro vyloučení překážky probíhajícího řízení o stejném předmětu, dvojího postihu pro stejný skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu. Krajský soud ve svém hodnocení této žalobní námitky nerespektoval závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, a pochybení správního orgánu nenapravit. Sám navíc fiktivním a nepřezkoumatelným způsobem konstruoval jednání žalobkyně, které jí má být kladeno za vinu. V této souvislosti žalobkyně dále namítala stejně nedostatečný popis vytýkaného

(skutku) jednání v oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení řízení ze dne 9. 6. 2014. To se navíc v podstatných bodech od popisu skutku v konečném rozhodnutí liší. Řízení o správním deliktu proto nebylo řádně zahájeno. Žalobkyně má za to, že při neexistenci jednotného kodexu správního trestání je třeba vycházet z nároků na obdobný institut, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 trestního řádu. Ani toto pochybení krajský soud nenapravit.

[6] Druhá kasační námitka vytykala zmatečné odůvodnění výše uložené sankce správním orgánem prvního stupně i žalovaným. Podle žalovaného byla úvaha správního orgánu o uložení pokuty u spodní hranice zákonem stanoveného rozpětí zřejmou písařskou chybou, což je podle žalobkyně *neudržitelné*. Jde totiž o vadu rozhodnutí, díky níž není zřejmá vůle správního orgánu při uložení sankce. Tuto vadu nelze nahradit výkladem žalovaného, popřípadě tuto zmatečnost rozhodnutí označit jako chybu v psaní. S ohledem na nepřezkoumatelnost výroku o vině zůstává proto nevyjasněna nejen otázka, jakého protiprávního jednání se měla žalobkyně dopustit, ale rovněž důvody, které vedly k uložení sankce v konkrétní výši. To nenapravit ani soud, který nedostatek označil za zjevný omyl. Žalobkyni proto není stále jasné, jakými úvahami se správní orgán při uložení sankce řídil.

[7] Třetí kasační námitka vycházela z toho, že rozhodnutí správních orgánů a rozsudek krajského soudu naznačovaly závěr o možné příčinné souvislosti mezi pádem nálepu a smrtelným úrazem *D. C.* Takový závěr ovšem podle žalobkyně pro nejednoznačnost a rozporuplnost výsledků provedeného šetření učinit nelze. O průběhu úrazového děje totiž existují zásadní pochybnosti, jež jsou patrné již pouhým srovnáním výpovědí svědků, kteří byli na místě úrazu. Zde žalobkyně poukazovala na rozpory ohledně polohy poškozeného, projevů pádu nezjištěného tělesa, na kontrolu výstroje jámové budovy před zahájením prací a po úrazové události a na závěry správního orgánu o pouze pravděpodobném pádu nálepu či nánosu těživa z výstroje jámové budovy. Příčina úrazu zůstává podle žalobkyně zcela neobjasněna s ohledem na nepravděpodobnost pádu nálepu za daných okolností a na stav těla poškozeného na dřevěné pracovní plošině bezprostředně po úraze. Nesprávná je v tomto směru také úvaha krajského soudu o povinnosti žalobkyně prezentovat *rozumnou alternativu k příčině smrtelného úrazu*, když je nutné naopak respektovat zásadu *in dubio pro reo*. Žalobkyně v této souvislosti také namítala, že krajským soudem byly jako nadbytečné odmítnuty návrhy na doplnění dokazování znaleckým posudkem a pitevním protokolem, přestože je žalobkyni v podstatě kladen za vinu smrtelný následek úrazu *D. C.*

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu napadení a důvodů uplatněných v kasační stížnosti. Zkoumal přitom rovněž, zda rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Poté dospěl k závěru, že kasační stížnost je převážně důvodná.

[9] Správní delikt podle § 44a odst. 2 písm. d) ZHČ, za který byla žalobkyni uložena pokuta, spočíval v tom, že žalobkyně, jakožto právnická osoba vykonávající hornickou činnost, nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, anebo nakládající s výbušninami (§ 3a ZHČ), neučinila včas preventivní nebo zajišťovací opatření a bezodkladně neodstraňovala nebezpečné stavy, které by mohly ohrozit provoz žalobkyně nebo zákonem chráněný obecný zájem, zejména bezpečnost života a zdraví lidí (viz § 6 odst. 2 ZHČ). To, že z více možností v tomto ustanovení předvídaného deliktního jednání jde právě o tento výčet, vyplývá z jednání, jehož se žalobkyně podle výroku rozhodnutí správního orgánu měla dopustit, a jeho následku, který je ve výroku také uveden. Podle něj totiž žalobkyně měla vyhotovit provozní dokumentaci – pracovní postup pro výměnu těžních lan u těžního zařízení ve výdušné jámě Mír 9/DDV/PD/07/08 ze dne

pokračování

14. 7. 2008, v němž nezohlednila možná rizika vyplývající z vypracovaných a platných pracovních postupů pro prohlížitele a údržbáře těžních zařízení a jam, vydaných žalobkyní 28. 1. 2005 k plnění požadavků vyhlášky č. 415/2003 Sb. Do popisu zákonem stanovené skutkové podstaty deliktu přitom zjevně nespadá následek, který je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně popsán jako výše uvedený smrtelný pracovní úraz *D. C.* dne 5. 4. 2014. Jde totiž zjevně o tzv. ohrožovací delikt, jehož následkem je již samotné vyvolání ohrožení chráněného společenského zájmu. Na jeho spáchání (dokonání) tedy nemá vliv vznik případné škody na majetku či zdraví, tj. účinek deliktu. Ten může být významný jen pro určení výše ukládané sankce z hlediska posouzení konkrétní míry závažnosti deliktu.

[10] Skutková okolnost, která je základem správního deliktu, byla ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsána jen obecně, a to pouze slovy (citací) zákona. Smyslem a účelem výroku rozhodnutí, které se zabývá konkrétním správním deliktem, ovšem je vymezit postihovaný skutek zakládající deliktní odpovědnost tak, aby jej nebylo možné zaměnit se skutkem jiným. V této souvislosti lze v podrobnostech odkázat na žalobkyní uváděné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73. Uvedení konkrétní dokumentace, která neobsahovala zákonem předepsané údaje o možných rizicích práce (viz § 101 a násl. zákoníku práce) je jistě specifikací skutku ve smyslu místa a času spáchání. Formulace *nezohlednila (...) možná rizika vyplývající z vypracovaných a platných pracovních postupů pro prohlížitele a údržbáře těžních zařízení a jam* však za konkretizaci způsobu spáchání správního deliktu již považovat nelze. Rizik, kterých by bylo při zpracování pracovního postupu k provedení výměny těžních lan skipového zařízení nutné zohlednit, je jistě celá řada. Z vytykaného nedostatku ale nelze zjistit, o jaké konkrétní riziko by se mělo jednat. To, že jde o riziko pádu předmětu z vybavení těžní jámy v důsledku chvění konstrukce vyvolané provozem sousedního skipového zařízení, vyplývá až z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tento nedostatek přitom nebyl napraven rozhodnutím žalovaného, který neúplný výrok rozhodnutí správního orgánu nezměnil jeho doplněním a nebyl ani k žalobní námitce správně vyhodnocen krajským soudem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz také odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 85). Na rozdíl od obdobně vytykaného nedostatku oznámení zahájení řízení, který byl krajským soudem správně vypořádan argumentací o absenci dopadu do procesních práv žalobkyně, je přitom nedostatečnost výroku rozhodnutí o správním deliktu pro posouzení věci zásadní.

[11] Úvaha krajského soudu o dostatečné identifikaci skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně výše zmíněným pracovním úrazem (kvalifikovaným jako „následek“), se navíc zjevně vymyká logickému posouzení příčinné souvislosti vytykaného, ve své podstatě formálního pochybení a jeho opět jen obecně konstatovanému „následku“, tj. pracovního úrazu *D. C.* S žalobkyní lze souhlasit v tom, že samotné neuvedení rizika v pracovní dokumentaci jistě přímo nemohlo vyvolat pracovní úraz [ten navíc, jak již bylo uvedeno, není pojmovým znakem – následkem skutkové podstaty ohrožovacího deliktu podle § 44a odst. 2 písm. d) ZHČ]. V souvislosti s tím je dále zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani rozhodnutí žalovaného nevysvětlují, jaký byl vztah obou zmíněných pracovních postupů. Tedy zda byl snad pracovní postup z roku 2005 obecný k pracovnímu postupu z roku 2008 a zda bylo při výměně těžních lan případně nutné dodržovat oba tyto vnitřní předpisy žalobkyně. Není ani zřejmé, zda žalobkyně vyhodnotila rizika možného ohrožení života a zdraví zaměstnanců, která se týkají výkonu jejich práce (§ 101 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006, resp. § 132a zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění účinném do konce roku 2006), ve zvláštním dokumentu, nebo je zahrнула do příslušného pracovního postupu. Byť by se z výroku rozhodnutí správního orgánu nabízela druhá varianta, krajský soud zjevně nezjistil,

zda pracovní postup pro prohlížitele a údržbáře těžních lan a jam ze dne 28. 1. 2005 obsahuje jakékoli vyhodnocení rizik ve smyslu § 101 a násl. zákoníku práce, anebo zda podle jeho názvu jde jen o technický dokument, stanovující čistě zvláštní pracovní činnosti a podmínky pro jejich provádění.

[12] Již první kasační námitka žalobkyně směřující proti posouzení právní otázky krajským soudem, zda skutek, jímž měla být naplněna skutková podstata správního deliktu, byl dostatečně specifikován již ve výroku rozhodnutí, je proto důvodná ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Stejně tak je důvodná i třetí kasační námitka, napadající nedostatek skutkových zjištění k hodnocení příčinné souvislosti mezi 1) porušením preventivní povinnosti, 2) vznikem, respektive pádem nálepu z těžního zařízení a 3) pracovním úrazem, respektive smrtí poškozeného D. C. Jak již bylo výše vysvětleno, prokázání této příčinné souvislosti není podmínkou pro posouzení naplnění objektivní stránky skutkové podstaty daného ohrožovacího deliktu, mohlo by ale zvyšovat závažnost předmětného správního deliktu, což by mělo vliv na výši ukládané sankce (viz § 44d odst. 2 ZHČ). Ani jedno ze správních rozhodnutí, ale ani odůvodnění rozsudku krajského soudu, v tomto směru neobsahují hodnocení provedených důkazů. Přestože správní orgán prvního stupně (podle protokolu ze správního spisu ze dne 26. 6. 2014) řadu zejména listinných důkazů provedl, respektive seznámil s jejich obsahem žalobkyni, nijak je již ve vztahu ke skutkovému zjištění o příčinách úrazu nehodnotil. Výsledkem hodnocení jen některých důkazů bylo skutkové zjištění o možném riziku – kmitání těžní věže v důsledku provozu skipového zařízení a možnost pádu tělesa z výšky při existenci pouze bočního zajištění místa práce poškozeného. Není tedy zřejmé, na jakém základě krajský soud mohl dospět k závěru o tom, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá způsobení smrti poškozeného pádem hmoty a že touto hmotou byl právě nálep těživa nad místem události (příčinnou souvislostí mezi deficitem provozní dokumentace a vznikem zmiňované technické závady se krajský soud nezabýval vůbec). Samotný výskyt nálepu po události jistě neprokazuje jeho pád na poškozeného v takovém množství, aby to způsobilo ohrožení jeho zdraví, či života. Bezprostřední příčina smrti přitom nebyla nikým zjevně vůbec zjišťována. Nelogický je pak závěr krajského soudu, že provedení důkazů navrhaných žalobkyní právě ke zjištění bezprostřední příčiny smrti poškozeného, tj. pitevním protokolem a znaleckým posudkem, je nadbytečné s ohledem na to, že sankce byla uložena za nezhlednění pracovního rizika, jehož *následkem bylo úmrtí člověka*.

[14] Lze přitom souhlasit s žalobkyní v tom, že nebylo její povinností předestírat možné alternativy příčin úmrtí poškozeného. Břemeno důkazní v tomto směru nese správní orgán, který naopak nemohl vycházet ze skutkového stavu, který nebyl prokázán. Je tedy nepodstatné, zda žalobkyně námitky v tomto směru vznášela již před správními orgány, nebo je uplatnila až v žalobě, jak hodnotil krajský soud. Vždy jde totiž o skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nevyvrácena pak zůstala tvrzení žalobkyně, že v místě události nebyly zjištěny žádné významné části spadlého nálepu, či jiné hmoty, a že poloha těla poškozeného mohla nasvědčovat jiné příčině úmrtí, která měla být podporována výpověďmi některých svědků. Rozsudek krajského soudu je proto v této části odůvodnění nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Protože rozhodnutí obou správních orgánů s ohledem na stejnou vadu vycházejí ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisech, je kasační stížnost v tomto směru důvodná také ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[15] Již jen z důvodu nedostatečnosti zjištění příčinné souvislosti deficitů provozní dokumentace s pracovním úrazem tedy nemohla obstát úvaha správních orgánů o výši

pokračování

uložené sankce. Naopak úvaha krajského soudu o jednotě obou správních rozhodnutí, respektive možnosti napravení nedostatku části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu žalovaným ve vztahu ke zjevné nesprávnosti o hraniční výši uložené pokuty, byla principiálně správná (viz již krajským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 2 As 8/2006 – 130). Druhá kasační námitka tedy není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů v souladu s § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. výrokem I. rozsudek krajského soudu zrušil. Protože zjištěné nedostatky, které způsobily nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného, není možné napravit v dalším řízení před krajským soudem, zrušil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. výrokem II. také rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., neboť pro uvedené vady správních rozhodnutí mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno již krajským soudem. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán právním názorem, vysloveným v tomto rozsudku.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodoval Nejvyšší správní soud výrokem III. podle § 110 odst. 3 věty druhé, v souladu s § 61 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyni, která byla ve věci nakonec plně úspěšná, svědčí podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Proto bylo žalovanému uloženo, aby žalobkyni zaplatil částku, odpovídající nákladům, vynaloženým v řízení před krajským soudem a v řízení o kasační stížnosti.

[18] Náklady řízení před krajským soudem představují podle § 57 odst. 1 a 2 s. ř. s. soudní poplatek 3 000 Kč; odměnu zástupce žalobkyně, který je advokátem, za tři úkony právní služby (1. příprava a převzetí věci, 2. sepis žaloby a 3. účast na jednání před soudem) v souladu s § 35 odst. 2 věta druhá s. ř. s. a podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, po 3 100 Kč, celkem tedy 9 300 Kč; provozní výdaje zástupce žalobkyně nahrazované paušálně po 300 Kč za každý výše uvedený úkon právní služby, tj. v částce 900 Kč v souladu s § 13 odst. 3 advokátního tarifu a daň z přidané hodnoty z uvedené odměny a provozních výdajů zástupce žalobkyně podle § 57 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v částce 2 142 Kč. Celkem tedy nahrazované náklady řízení o žalobě dosahovaly výše 12 342 Kč.

[19] Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem podle § 57 odst. 1 a 2 s. ř. s. představují soudní poplatek 5 000 Kč; odměnu zástupce žalobkyně, který je advokátem, za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 advokátního tarifu v částce 3 100 Kč; provozní výdaje zástupce žalobkyně nahrazované také paušálně v souladu s § 13 odst. 3 advokátního tarifu v částce 300 Kč za uvedený úkon právní služby a daň z přidané hodnoty z uvedené odměny a provozních výdajů zástupce žalobkyně podle § 57 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 47 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty v částce 714 Kč. Celkem tedy náklady řízení o kasační stížnosti dosahovaly výše 9 114 Kč. Další žalobkyní účtované náklady v řízení o kasační stížnosti za úkon právní služby zástupce žalobkyně, spočívající v převzetí věci a přípravě zastoupení, nebyly vynaloženy důvodně ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť zástupce žalobkyně byl s věcí již dostatečně seznámen z řízení před krajským soudem. Na náhradu těchto nákladů proto žalobkyně právo nemá.

[20] Splatnost a platební místo náhrady nákladů řízení v celkové výši 21 456 Kč (v součtu podle bodů [17] a [18]) byly stanoveny v souladu s § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 64 a 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. června 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu